

MARIJKE VOS

*Wedden dat
ik blijf*

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2021 Marijke Vos
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: Shutterstock
Foto auteur: © Marie Wanders
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0824 0
ISBN 978 94 027 6211 2 (e-book)
NUR 301
Eerste druk juni 2021

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

‘Ik ben hier zó klaar mee.’

Ik gooi mijn autosleutels op de eettafel en plof neer op een stoel. De sleutels glijden rinkelend over het gladde tafelblad en komen tot stilstand binnen handbereik van mijn nichtje Suus, die er direct verheugd met haar kleine handjes naar grijpt. Echt, ik háát files. Haat. Haat. Dubbelhaat. Ik heb gehoord dat er mensen bestaan die volledig zen gebruikmaken van zo’n moment. Mensen die rustig hun make-up bijwerken, iemand bellen om bij te kletsen, in alle rust een luisterboek luisteren of het laatste album van hun favoriete band checken. Dat zijn van die mensen die in het hier en nu leven, in balans en zo. Nou, ik niet. Mijn voornaamste bezigheid in een file is mezelf opvreten en vijandige blikken werpen op de mensen om me heen. Ik wil dóór, ik móét door. Mijn brein is op zo’n moment enkel gericht op alle ándere dingen die ik niet kan, maar nog wel moet doen.

Zo. Zonde. Van. Mijn. Tijd.

Hilde werpt een blik op het klokje op het display van de oven en gooit vervolgens de vaatwasser met een klap dicht. ‘Anderhalf uur? *Must be some kind of record.*’ Ze steekt haar duimen naar me op.

‘Belachelijk,’ mopper ik onverstoorbaar door. ‘Ik werk hier nog geen zeven kilometer vandaan, hè.’

‘Tante Debby!’ Twee handen grijpen mijn staart vast en wanneer ik me probeer om te draaien, zie ik Koosje, mijn andere nichtje, schuimbekkend van de tandpasta naast me op en neer springen.

‘We hebben zo lang mogelijk gewacht met eten.’ Mijn zus gebaart naar het eenzame stukje tafel wat nog voor me gedekt is. ‘Koojsje, volgens mij was jij je tanden aan het poetsen!’

Koojsje twijfelt een moment, maar na een korte blik op haar moeder die haar streng aankijkt – ik ken die blik, ik zou het er niet op wagen als ik haar was – geeft ze me een snelle knuffel, waarbij ze mijn wang met tandpasta besmeurt. Vervolgens rent ze op blote voeten de gang weer in. ‘Papááá, Debby is er!’

Ieuw. Ik veeg met een vies gezicht mijn wang af en Hilde rolt met haar ogen. ‘Als Pieter het avondritueel doet, duurt het altijd een eeuwigheid. Bovendien was het absoluut on-denk-baar dat ze naar bed zou gaan zonder jou te hebben gezien.’

‘Aawh,’ mijn hart smelt een beetje, maar het knorren van mijn maag overstemt dat gevoel al snel. ‘Is er nog wat?’ Verlangend glijdt mijn blik naar de oven.

‘Natuurlijk.’ Hilde pakt met een ovenwant een aangebroken schotel uit de oven. Met een zwierig gebaar zet ze hem op tafel. ‘Uw maaltijd, mevrouw...’

‘Dank je. Ja, sorry hoor, ik kon al niet op tijd vertrekken en toen stond het dus weer helemaal vast.’ Ik val aan.

‘Weet ik. Pieter was ook laat thuis.’

‘Hewt is ewlke dawg hewtzewlfde liewdje.’ Met mijn mond vol, gebaar ik met mijn vork naar het drukke verkeer op straat. Mijn zus woont vlak bij een van de drukste kruispunten van de stad. ‘Volgens mij is er ook iets mis met dat stoplicht. Hij blijft ongeveer een decennium op rood staan.’

Hilde zakt met een zucht naast me neer en rammelt even aan de sleutels in Suus’ handjes. *I know.*

‘Mááámááá!’ klinkt het dan van ergens uit het huis.

‘Jáááhááá?’ Ze rolt met haar ogen. ‘Momentje hoor.’ Mijn zus staat

kreunend weer op om vervolgens in de gang te verdwijnen. Ik blijf achter met Suus, die me nieuwsgierig aankijkt, met inmiddels twee wit kleurende vingertjes gevaarlijk door de ring van mijn sleutelbos geklemd. ‘Geef maar aan tante Debby.’ Ik reik met een enthousiaste glimlach naar mijn sleutels.

‘Ajeblief!’ Met een trotse blik legt ze de bos in mijn handpalm.

‘Dank u wel!’ Ik pak mijn sleutels aan en mik ze in mijn tas. Suus volgt dit teleurgesteld en ze kijkt me vervolgens verontwaardigd aan. Snel duw ik mijn mobiel in haar handen. ‘Kijk, Bumba!’

Ja, ik weet het, zwaar pedagogisch onverantwoord natuurlijk, maar hé, het is niet mijn kind en de rust waarin ik daarna de ovenschotel kan opeten, is het dubbel en dwars waard.

‘Néééé!’ klinkt het vanuit de gang, gevolgd door gemompel en dan gevloek. Er valt iets. Er begint iemand met lange uithalen te huilen. Ik hoop dat het Koosje is. Een paar seconden later komt Hilde de keuken weer ingestormd.

‘Nou, hij zoekt het maar mooi uit.’ Met rode wangen grist ze mijn inmiddels lege bord van tafel en zet het met een hoop geweld in de vaatwasser.

‘Alles goed?’ vraag ik voorzichtig. Ik kan het antwoord al raden.

‘Ja hoor,’ klinkt het afgemeten. Hildes schouders zakken naar beneden. Een diepe zucht volgt.

‘Nee, eigenlijk niet.’ Verslagen draait mijn zus zich nu om. Ze kijkt me moedeloos aan. ‘Weet je, ik ben er óók klaar mee. Pieter is steevast te laat door die klotespits waardoor ik hier alles alleen moet regelen, Koosje zanikt al weken aan mijn kop over een of andere Furby 2.0 – want iedereen heeft er een – en ze wil bovendien niets anders dan spelletjes spelen op de iPad of tv-kijken... zoals nu dus ook.’ Ze maakt een afwezig gebaar naar de gang. Ik werp een schuldbewuste blik op Suus, die vol fascinatie naar het beeldscherm van mijn telefoon kijkt.

Hilde heeft het gelukkig niet gezien en gaat op opgefokte toon verder: ‘En van Pieter mag het dan nog ook, terwijl ze moet gaan slapen nota bene. Alles om haar maar stil te krijgen en zolang er maar niet te veel van hem gevraagd wordt.’ Ze rolt met haar ogen en stopt met een wild gebaar een speen in Suus’ mond, die even dreigde te gaan jammeren, maar – slimme dame – zich bedenkt. Mijn zus zakt op een stoel neer en gaat verder: ‘Ik heb zelf nog een megalange to-dolijst, want hé, ik heb óók een leven én een baan, er ligt boven een stapel was van ruim twee weken, de woonkamer ziet eruit alsof er een duplotsunami overheen is gekomen en bovendien moet ik morgenmiddag een presentatie geven voor die kwal van een onderdirecteur en ik heb geen idee wat ik moet vertellen, want ik heb natuurlijk geen tijd gehad om ook maar íéts voor te bereiden. En ik heb niets om aan te trekken, want die stomme berg was...’

Een steek van schaamte schiet door mijn gevulde maag als ik mijn zus zie zitten, moedeloos en doodmoe. En ik maar mopperen dat ik door de file te laat ben voor het avondeten, dat nota bene elke maandagavond voor me klaargemaakt wordt.

‘Ah sorry, zus...’ Ik pak haar hand vast en schrik als ik de tranen in haar ogen zie. ‘Ik beken: instant-schuldig. Soms vergeet ik dat jij zoveel meer ballen in de lucht te houden hebt.’

‘Hmpf,’ is de reactie van Hilde. Ze wappert mijn excuus weg. ‘Het is geen wedstrijdje wie het het zwaarst heeft.’

Er klinkt een gil van boven.

‘Al dingt Pieter niet mee naar de prijzen, hoor. Je moet niet alles geloven wat je hoort.’

We horen gemopper, nog één lange uithaal en dan opeens gelach. Ik kijk mijn zus aan en ondanks alles schieten we ook in de lach.

Dan recht ik mijn schouders. ‘Oké, wat kan ik doen om te helpen? Zal ik een was aanzetten? Dan ga jij ondertussen die presentatie voor-

bereiden, drinken we daarna een wijntje en dan hang ik de was nog op. Wedden dat het allemaal wel meevalt?’

‘Ach, jij met dat wedden altijd. Het is lief, maar het is een druppel op een gloeiende plaat, geloof me. Jij hebt die stapel niet gezien. Twee weken aan was, Debs, dat is zowat álles wat je hier in huis zou kunnen aantrekken.’ Ze gebaart naar de prinsessenplacemat op tafel. ‘Zelfs het tafelkleed.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Oké, dan bestel je ondertussen gewoon wat online en pik je het morgen in je pauze op. Opgelost.’

‘Hm.’ Hilde lijkt de optie te overwegen.

Ik weet dat ik het ijzer moet smeden als het heet is. ‘Dus, ik begin aan de was. En welke taak krijgt Pieter?’ vervolg ik, wanneer ik mijn zwager vanuit mijn ooghoek binnen zie komen. Hilde en Pieter zijn al ongeveer een eeuw samen, sinds de middelbare school. Ik kan me haast niet anders herinneren dan dat Pieter er ook is. Ze zijn als peper en zout, mayo en ketchup, of olie en azijn. En nee, ik heb ook geen idee waarom ik alleen maar voedselvergelijkingen kan bedenken.

‘Taak? Ik heb mijn aandeel wel geleverd voor vandaag, denk ik.’ Hij ziet er uitgeblust uit, maar als hij zijn blik over Hilde laat gaan, twijfelt hij zichtbaar.

‘Wat is er?’ vraagt hij met de terughoudendheid van een man die niet zeker weet of hij het antwoord wel wil horen. Ik hou mijn adem in.

‘Het is gewoon... álles!’ En dan komen toch de waterlanders die ze zo dapper probeerde in te houden. ‘Die was, Pieter! En heb je de woonkamer gezien? Ik heb een presentatie en waarom laat je Koosje nu nog een filmpje zien? Dat zouden we toch niet doen? Genoeg Bumba, Peppa Pig en Paw Patrol.’ Bij die woorden wrik ik heimelijk toch maar mijn telefoon uit Suus d’r handjes. Het risico wordt te groot. Hilde merkt gelukkig niets en kijkt gefrustreerd naar Pieter op. ‘Ik... Ik

ben er gewoon even klaar mee! En je hebt tandpasta op je overhemd.’

Ieders blik glijdt nu naar Pieters borst waar een witte vlek zo groot als een kippenei op zijn nette overhemd prijkt.

‘O, die kan dus in de was,’ mompelt Pieter dan, wat opnieuw een tranenhoos bij mijn zus teweegbrengt.

Snel spring ik op. ‘Oké, die was. *On it*. Pieter, geef dat overhemd hier, dan ga ik nu meteen de eerste was aanzetten. Hilde, wat wil je morgen aan, misschien dat donkerblauwe jurkje van laatst?’

Beduusd knikt mijn zus terwijl Pieter met een stomverbaasde blik zijn overhemd losknoopt en uittrekt. Ik gris het uit zijn handen. ‘Bedankt. En schenk even een glas wijn voor je vrouw in, wil je?’

Een uurtje later lijkt de omvang van de ramp iets geslonken wanneer ik de keuken weer in loop. ‘Oké. De witte was zit in de droger, de gekleurde was draait en dat jurkje heb ik met de hand gewassen, dat hangt nu te drogen in de badkamer. En zo te zien heeft Pieter puinge-ruimd in de woonkamer.’

Mijn zus kijkt op van haar laptop. De tafel ligt bezaaid met documenten en ingewikkelde grafieken. Naast haar staat een halflege fles wijn.

‘Bedankt. Je bent een *lifesaver*.’

‘Waar is Pieter?’ Het is muisstil in huis.

‘Die heeft zojuist Suus op bed gelegd. Geen idee waar hij nu is. Gevlucht wellicht...’ Ze trekt een gezicht.

‘Vast niet. Ik bedoel, waar kan hij heen? De ring staat nog steeds volledig vast. Het voordeel van de stad: vluchten kan niet. Er is altijd wel een opstopping.’

‘Lach er maar om, het is toch om gek van te worden?’ Hilde staat op om een extra glas te pakken en schuift het vervolgens gevuld mijn kant op.

We drinken in stilte onze wijn terwijl Hildes blik van de met papieren bezaaide tafel via haar MacBook bedachtzaam naar mij gaat. Door haar indringende blik voel ik me ongemakkelijk. ‘Wat?’

‘Weet je, soms zou ik wel gewoon weg willen gaan. Een ander leven leiden.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op en leun naar voren. ‘Wát? Wil je ervandoor gaan?’ vraag ik op gedempte toon.

‘Niet per se ervandoor, maar gewoon weg hier.’ Ze gebaart om zich heen. ‘Gewoon een heel ander soort leven, ergens anders. Waarom blijven we hier wonen als we er alleen maar over klagen?’

Ik kijk even aarzelend om me heen. ‘Tja, omdat we hier werk hebben? En een huis? En mensen kennen?’

Hilde haalt haar schouders op. ‘We kunnen ergens anders toch ook werk hebben. En een huis. En mensen leren kennen. Andere mensen.’

‘Wat is er mis met de mensen die we kennen?’ Ik frons en kijk mijn zus nauwlettend aan. Het is niks voor haar om zulke dingen te zeggen. Zou ze zo’n burn-out hebben?

Hilde zucht. ‘Niets. Daar gaat het niet om. Het is meer... Denk je niet dat het heel anders kan zijn? Ergens anders?’ Ze bijt op haar lip en kijkt me verwachtingsvol aan. Ik herken iets in haar blik. Iets wat ik altijd bij mezelf zie als ik in de spiegel kijk. Een immer bestaande hang naar verandering, naar avontuur. Het verontrustende is echter dat dit Hilde is en niet mijn spiegelbeeld. Maar goed, oké, ik laat de gedachten om te vertrekken door mijn hoofd spelen. ‘Waar wil je naartoe dan?’

‘Maakt het wat uit? Gewoon de andere kant van Nederland? Groningen? Limburg? Daar waar volgens de folders groene weiden en glooiende heuvels zijn.’

‘Dat is Schotland, volgens mij. Je kijkt te vaak naar *Outlander*. Maar oké. En wat wil je daar gaan doen dan?’

‘Geen idee. En niet ik. Wij! Laten we samen gaan.’

Ik pak nu bezorgd het glas met wijn uit haar hand. 'Je bent gek geworden.'

Het is niets voor mijn zus om zo impulsief te zijn. Die eigenschap is in het genepakket geheel naar mij doorgeschoven. Ik ben van de wilde plannen, nieuwe ideeën en onafgemaakte projecten. Mijn zus is van de stabiliteit, lange relaties en serieuze banen.

Hilde laat haar schouders zakken terwijl ze met haar vinger over het toetsenbord van haar laptop veegt. 'Misschien ook wel. Ik weet het niet. Ik snap ook wel dat het niet kan, zomaar de boel oppakken en vertrekken, maar... Stel je eens voor: geen files meer, geen deadlines, gewoon een nieuwe start. Ik bedoel, de kinderen die in het bos kunnen spelen in plaats van in die smerige betonnen speeltuin. Koosje die thuiskomt met wilde bloemen, in plaats van een platgereden duivenveer...' Ze maakt een vaag gebaar in de richting van de koelkast. Mijn blik volgt haar hand. Vastgeklemd onder een magneet prijkt een smoezelige grijze veer, met kale plekken. Meer kale plekken dan veer, om eerlijk te zijn.

Daar heeft ze een punt.

Ik speel even met de gedachte. Gewoon vertrekken? Hoe zou dat zijn? Ik denk aan mijn kleine appartement, mijn baan en mijn vrienden. En dan denk ik aan Stijn. We hebben nu een paar keer gedatet en toegegeven, hij verveelt me nog niet. Hoe kan het ook, Stijn is een gangmaker pur sang: hij staat altijd vooraan bij feestjes en partijen. Dat is ook zo leuk aan hem, het is nooit saai met Stijn.

'Wat is dit voor grafstemming?' Pieter jakkert de keuken weer in. Zijn vermoeide blik gaat over zijn vrouw en daarna kijkt hij mij vragend aan.

'Hilde vroeg zich net af of we misschien moeten verhuizen.'

'Verhuizen?' Pieters wenkbrauwen schieten omhoog, zijn stem een octaaf hoger. 'Ben je vergeten hoeveel moeite we hebben moeten doen om dit huis te krijgen?'

Dat levert hem een verwijtende blik op. 'Daar gáát het niet om.' Hilde zucht. 'Laat ook maar,' waarop ze haar laptop naar zich toe schuift. 'Nou, ik moet nog even door, dus als jullie het niet erg vinden...'

Pieter haalt zijn schouders op en vertrekt weer naar de woonkamer. Ik pak daarop snel mijn spullen, kus mijn zus gedag met de woorden dat ze me het moet laten weten als ik iets voor haar kan doen en stap niet veel later in de auto.

Tijdens de rit naar mijn eigen appartement denk ik nog eens over ons gesprek na. Verhuizen en zomaar alles achterlaten, zonder plan. Het zou idioot zijn, zelfs voor mij.

Toch?

2

Een maand later

‘Wat is dat?’ Stijn duwt zijn neus in mijn nek, terwijl hij weer bij me in bed kruipt. Gisteren zijn we samen naar een feestje van een gezamenlijke kennis geweest en we eindigden diep in de nacht in mijn onopgemaakte bed. Hij geeft me een zachte kus en kijkt dan op, naar het fotoalbum op mijn schoot. Ik snuif zijn geur op. Mmm, zelfs ’s ochtends ruikt hij nog heerlijk.

‘Het fotoboek van mijn reis door Zuid-Amerika.’ Ik sla een bladzijde om en veeg verlangend over de foto van het fantastische uitzicht dat ik na een flinke hiketocht had verdiend.

‘Mmm.’ Stijn heeft zijn aandacht inmiddels alweer verplaatst naar mijn nek en drukt zachte kusjes op mijn blote huid. Zijn handen glijden langs mijn armen omhoog en weer naar beneden in de richting van mijn borsten. Ik duw hem voorzichtig opzij. ‘Niet doen, ik heb een kater,’ mompel ik, en ik staar in gedachten verzonken naar de volgende bladzijde. Het is een foto van mezelf, ik draag een kleurrijke flodderbroek, zoals ze die in elk backpackersland verkopen, en grijns opgetogen naar de camera. Naast me staat een gevlekte lama, een bijzonder fotogeniek beest. Ik herinner me dat moment nog precies. Ik was in Peru, we waren van tevoren bij een wijnboer geweest, hadden flink ‘geproefd’ en stuitten op de terugweg op een groep lama’s op de weg. Ik was toen al gek geweest op die beesten, zo fluffy en eigenwijs.

Ik streel met mijn vinger de foto. Wat was ik hier gelukkig; in de vrije natuur, geen stress over deadlines, tussen de dieren, elke dag opnieuw kijken wat je die dag gaat doen, en een wereld aan mogelijkheden gewoon aan je voeten. Maar goed, dat was een reis, geen realiteit. Men kan niet leven van reizen, tenzij je Floortje Dessing heet. En die rol is dus al vergeven.

‘Schatje, leg die foto’s nou weg, ik heb zin in je,’ fluistert Stijn, terwijl zijn hand langzaam onder de dekens naar beneden zakt. Met enige tegenzin leg ik het boek weg, draai me dan naar hem om en bekijk hem eens goed. Zijn blonde haren zitten rommelig en zijn blauwe ogen kijken me verleidelijk aan. Zijn strakke buik is bruin en gespierd. Mmm. Ik kijk weer op. Zijn mondhoek trekt nu iets op, dat lachje van hem dat ik maar moeilijk kan weerstaan. En dat weet hij. Ik druk mijn irritatie naar de achtergrond – ik bedoel, ik wéét dat Stijn niets met reizen heeft – dus ik kan het hem niet echt kwalijk nemen. Ik glimlach en laat mijn hand over zijn stoppelige wang glijden. Laat ik hem vooral gebruiken voor waar hij wél interesse in heeft.

‘Nou, vooruit dan...’

***

Het is halftwee ’s middags, twee dagen later, als ik een appje van Hilde krijg:

Crisis op werk. Kan jij Koosje ophalen? Sorry! P is ver weg. X
mij

Ik druk het appje weg, kijk in mijn agenda en vervolgens naar het werk op de laptop voor me. Ik loop aardig op schema, maar heb nog wel even tijd nodig om deze opdracht af te krijgen. Als ik Koosje zo moet

ophalen en haar moet entertainen tot Hilde thuis is, zal er natuurlijk weinig meer van werken komen. Ik pak mijn telefoon weer op en app Hilde dat het in orde komt. Daarna app ik Stijn dat ik ons etentje van vanavond moet cancelen. Dat geeft me de ruimte om vanavond nog even door te werken. Ik laat mijn gedachten naar mijn zus gaan. Na haar *mini-mental breakdown* van vorige maand lijkt het niet echt beter met haar te gaan en ik maak me eerlijk gezegd zorgen. Natuurlijk is het niet iets van de laatste tijd. Het combineren van een baan met twee jonge kinderen, een huishouden en een sociaal leven valt volgens mij sowieso niet mee, en ik heb bewondering voor hoe ze het allemaal voor elkaar krijgt. Ik prijs mezelf gelukkig met mijn flexibele baan als vormgever. Ik kan thuiswerken, in de avond werken en hou nog tijd over om regelmatig een freelanceklus op te pakken. Toch ben ik eerlijk gezegd alweer op zoek naar iets anders.

Yep, *that's me*. Ik ben blijkbaar een echte jobhopper. Het is niet dat ik het werk niet leuk vind. Heus wel, alleen telkens wanneer ik ergens een beetje gewend ben, word ik rusteloos. Het is elke dag hetzelfde: dezelfde mensen, dezelfde koffie, dezelfde praat over kinderen, hypotheek en dan die files. En het erge is: ik doe daar dan zelf verdorie nog aan mee ook. Ook ik sta het weer te bespreken bij het koffieapparaat. *Why?*

Ik denk nog eens na over de woorden van Hilde, al betwijfel ik of ze serieus was. Wat als we écht gewoon weggaan? Ergens anders opnieuw beginnen? Doen wat we zelf willen... Zou het kunnen? *Nee*, zegt een stemmetje in mijn hoofd, *je moet toch geld verdienen?* Ik klap mijn laptop dicht, terwijl bekende opstandige gedachten mijn brein vullen: hoezo kan je geen geld verdienen met iets wat je superleuk vindt? Honderden, wat zeg ik, duizenden mensen doen het. *Ja, maar dat zijn ook mensen die langer dan een jaar iets volhouden, ergens vol voor gaan, die een passie hebben.*

Gatver. Dat is waar. Tot nu toe sta ik er niet bepaald om bekend dat ik een doorzetter ben. Dit is mijn derde baan in vijf jaar tijd en eerlijk gezegd, ook dit is niet helemaal mijn plek. De enige reden dat ik hier nog blijf hangen... komt nu binnengelopen.

Stijn steekt zijn hoofd om de hoek van mijn werkplek. Hij draagt vandaag een donkerblauw overhemd, wat perfect staat bij zijn blauwe ogen. De bovenste knoopjes van dat overhemd staan open en zijn blonde haren zitten netjes in model. Echt, serieus: alles aan Stijn is perfect. Zelfs op dit moment wil ik niets liever dan met mijn vingers langs die gespierde... Oké, blijf erbij, Debs: kantoor, werk, crisis bij Hilde. Ik zet de gedachte aan wat ik met Stijn zou willen doen snel van me af.

Stijn kijkt me kort onderzoekend aan. 'Ik ben beledigd,' zegt hij dan stellig. Zijn blik glijdt van mijn gesloten laptop naar mijn telefoon die ik nog altijd in mijn hand heb. Hij slentert de kamer binnen, leunt met een perfecte bil tegen mijn bureau en slaat zijn armen over elkaar. Ik werp een vluchtige blik op de klok alvorens ik hem weer aankijk. 'Hoezo dan?'

'Je zegt me zomaar af?' Hij trekt een wenkbrauw op en wijst dan op mijn telefoon. 'Wat voor crisis heeft je zus nu weer? Want dat is de reden, of niet?'

Shit. Hij heeft gelijk. Het is niet de eerste keer dat hij op het laatste moment het veld moet ruimen omdat ik Hilde moet helpen.

'Ik moet zo Koosje ophalen van school,' geef ik dus maar toe.

'Dan hoef je ons etentje toch nog niet te cancelen?'

'Jawel, want ik moet die opdracht voor Houben nog afkrijgen voor morgenochtend. Dat moet dus vanavond.'

Stijn kreunt. 'Lekker dan. Ik delf het onderspit tegenover een vierjarige.' Zijn woorden klinken luchtig, maar ik zie de irritatie in zijn ogen. Dan glimlacht hij. 'Zal ik later naar je toe komen?'

Ik schud mijn hoofd al voordat ik goed en wel over mijn antwoord heb nagedacht. Zijn lippen vormen nu een rechte streep. 'Oké. Duidelijk.'

Shit.

'Stijn, het is gewoon...'

'Stijn, kerel. Jou zocht ik net!' Bram, onze collega van marketing, verschijnt in de deuropening. 'We moeten nog even sparren over dat artikel van je, want de deadline is verschoven. Naar voren.' Bram laat zijn blik kort over mij gaan, knikt en kijkt dan afwachtend naar Stijn. Die staat op en knikt. 'Ik kom eraan.'

Een opgeluchte Bram verdwijnt weer. Stijn volgt hem, maar blijft dan in de deuropening staan. Even aarzelt hij. Dan draait hij zich om, zijn heldere ogen kijken me teleurgesteld aan. Ik voel een knoop in mijn maag ontstaan.

Het blijft stil.

Even denk ik dat hij nog iets wil zeggen. Of moet ik iets zeggen? Maar met een 'ik spreek je morgen wel,' is hij een seconde later toch weg.

Een halfuur later wip ik van mijn ene been op het andere terwijl ik met een gezonde combinatie van vrees en verlangen naar de schooldeur kijk, waar zo dadelijk een enorme stroom vierjarigen uit zal komen, inclusief mijn nichtje. Ik sta tussen een horde moeders, een enkele oma en twee vaders. En laten we de twee busjes van de naschoolse opvang niet vergeten die het gros aan kinderen oppikt voor de rest van de middag. Even kijk ik ongeduldig op mijn horloge. Eén minuut over twee, de deur kan nu elk moment opengaan.

'Is Hilde er weer niet?'

Ik draai me om naar de kleine vrouw die naast me is komen staan.

'Vandaag is het tantedag,' antwoord ik glimlachend.